

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1952-1953.

SÉANCE DU 4 MARS 1953.

Rapport de la Commission des Finances chargée d'examiner la proposition de loi tendant, en matière d'octroi de rentes de chevrons de front, à permettre la liquidation d'arriérés dus aux anciens combattants de la guerre 1914-1918 des régions de l'Est.

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 1952-1953.

VERGADERING VAN 4 MAART 1953.

Verslag van de Commissie van Financiën belast met het onderzoek van het wetsvoorstel tot toelating van de uitkering van achterstallige frontstreeprenten aan de oudstrijders van de oorlog 1914-1918 uit de Oosterkantons.

Présents : MM. Pierre DE SMET, président; ADAM, BRIOT, Louis DESMET, DOUTREPONT, HARMEGNIES, LEEMANS, MOLTER, MULLIE, SCHOT, VAN LAEYS, VAN LOENHOUT, VREVEN et Léon SERVAIS, rapporteur.

MESDAMES, MESSIEURS,

La proposition qui vous est soumise s'intéresse aux ressortissants des dix communes belges qui furent, pendant la guerre 1940-1945, placées de force sous administration allemande.

Parmi ces populations se trouvaient des anciens combattants belges qui, atteignant l'âge de 45 ans au cours de l'occupation, pouvaient prétendre à la rente accordée pour chevrons de front. Etant coupés du territoire, ceux-ci n'ont pu introduire leur demande à l'âge de 45 ans ou se sont refusés de l'introduire par l'intermédiaire de l'administration allemande.

Dès que le territoire fut libéré, ils sollicitèrent le bénéfice de la rente, mais en vertu de la législation existante, celle-ci ne leur fut accordée qu'à partir de la date de leur demande. Les intéressés ont donc perdu le bénéfice de cette rente entre le moment où ils atteignaient 45 ans et celui où ils ont introduit leur demande.

La proposition de loi qui vous est soumise tend à leur accorder la rétroactivité.

C'est en vertu des dispositions de l'arrêté royal du 11 août 1933, portant modification au régime des pensions militaires et des bonifications d'ancienneté, que cette rétroactivité est actuellement refusée.

R. A 4197.

Voir :

Document du Sénat :

187 (Session de 1950-1951) : Proposition de loi.

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

Het voorstel, dat U wordt voorgelegd, heeft betrekking op de onderhorigen van de tien Belgische gemeenten, die gedurende de oorlog 1940-1945 met geweld aan het Duitse bestuur werden onderworpen.

Daartoe behoorden ook Belgische oudstrijders die tijdens de bezetting de leeftijd van 45 jaar bereikten en dus aanspraak hadden op de frontstreeprente. Daar zij van het Belgisch grondgebied waren afgesneden, konden zij hun aanvraag niet op de leeftijd van 45 jaar indienen of weigerden zij dit door bemiddeling van het Duitse bestuur te doen.

Onmiddellijk na de bevrijding van het grondgebied hebben zij de rente aangevraagd, maar, krachtens de bestaande wetgeving, werd deze hun slechts vanaf de datum hunner aanvraag toegekend. De betrokkenen verloren dus het voordeel van die rente tussen het tijdstip waarop zij 45 jaar oud werden en dat van de indiening hunner aanvraag.

Onderhavig voorstel strekt er toe, hun dit voordeel met terugwerkende kracht te verlenen.

Die terugwerkende kracht wordt thans geweigerd op grond van de bepalingen van het koninklijk besluit van 11 Augustus 1933 houdende wijziging van het regime der militaire pensioenen en der anciënniteitsvergoedingen.

R. A 4197.

Zie :

Gedr. Stuk van de Senaat :

187 (Zitting 1952-1953) : Wetsvoorstel.

L'article 1er de cet arrêté s'exprime comme suit en ce qui concerne les rentes de chevrons de front :

« La rente de chevrons de front prend cours le premier du mois qui suit celui où le bénéficiaire a atteint l'âge de 45 ans et si l'intéressé ne formule sa demande qu'après avoir atteint cet âge, la rente ne prend cours que le premier du mois qui suit l'introduction de la demande. »

Il y a lieu d'observer que la même situation existe chez des prisonniers politiques, des prisonniers de guerre, des réfractaires, des déportés, etc., qui, par suite de leur déportation ou de leur existence clandestine dans le pays, se sont trouvés dans l'impossibilité de solliciter la rente pour chevrons de front au moment où ils atteignaient l'âge de 45 ans.

Depuis 1933, l'application de la disposition refusant la rétroactivité fut constante. Aussi bien, en 1946, le Comité du Budget, examinant une demande des intéressés, a cru devoir maintenir les effets de la disposition susdite.

Au cours de la discussion, un membre insista sur le caractère spécial d'annexion dont furent victimes les intéressés visés par la proposition, les empêchant, pour des raisons indépendantes de leur volonté, de satisfaire aux exigences administratives et refusant de recourir à la voie de l'administration allemande qui leur fut imposée.

La Commission, unanime, tint à souligner la loyauté des intéressés, mais constata que d'autres catégories de citoyens touchés par la même disposition se trouvaient dans une situation comparable et tout aussi méritante.

En effet, si la proposition était adoptée, le même bénéfice devrait inmanquablement être accordé aux prisonniers politiques, résidants à l'étranger, maquisards, etc..., pouvant invoquer l'impossibilité physique où ils se sont trouvés d'introduire, en temps voulu, leur demande de rente de chevron.

Bref, on en arriverait à devoir reviser toutes les rentes de chevrons ayant donné lieu à l'application de l'arrêté royal du 11 août 1933, c'est-à-dire ayant fait l'objet de non-paiement d'arriérés pour introduction tardive de la demande.

Ce sont ces considérations qui ont déterminé votre Commission à repousser la proposition par 13 voix contre une.

Le rapport a été admis à l'unanimité.

Le Rapporteur,
LÉON SERVAIS.

Le Président,
PIERRE DE SMET.

Artikel 1 van dat besluit bepaalt in verband met de frontstreeprenten wat volgt :

« De frontstreeprente gaat in den eersten van de maand die volgt op die waarin de rechthebbende den leeftijd van 45 jaren bereikt heeft; indien nochtans de belanghebbende zijne aanvraag slechts indient na dien leeftijd te hebben bereikt, gaat de rente slechts in den eersten van de maand volgende op het indienen van de aanvraag ».

Er dient aangestipt, dat dit eveneens het geval is voor de politieke gevangenen, de krijgsgevangenen, de werkweigeraars, de gedeporteerden, enz., die, ingevolge hun deportatie of hun clandestien bestaan in het land, de frontstreeprente niet konden aanvragen op het tijdstip dat zij de leeftijd van 45 jaar bereikten.

Sedert 1933 is de bepaling waarbij terugwerkende kracht wordt geweigerd, bestendig toegepast geworden. Ook heeft het Begrotingscomité, in 1946, bij het onderzoek van een aanvraag der betrokkenen gemeend de gevolgen van voornoemde bepaling te moeten handhaven.

In de loop van de bespreking heeft een lid de nadruk gelegd op het speciaal karakter van de annexatie, waarvan de in het voorstel bedoelde personen het slachtoffer zijn geweest, zodat zij, om redenen onafhankelijk van hun wil, belet waren aan de administratieve eisen te voldoen of geweigerd hebben te handelen door bemiddeling van het Duitse bestuur dat hun was opgedrongen.

Eensgezind heeft de Commissie de loyauteit van de betrokkenen erkend, maar zij heeft tevens opgemerkt, dat andere categorieën van burgers door dezelfde bepaling waren getroffen, daar zij in een gelijkaardige en niet minder verdienstelijke toestand verkeerden.

Indien het voorstel goedgekeurd werd, zou hetzelfde voordeel immers onvermijdelijk moeten verleend worden aan de politieke gevangenen, de in het buitenland verblijvenden, de ondergedokenen, enz., die de fysieke onmogelijkheid kunnen aanvoeren, waarin zij zich bevonden, om te gelegener tijd hun aanvraag voor de frontstreeprente in te dienen.

Kortom, men zou alle frontstreeprenten moeten herzien, waarvoor het koninklijk besluit van 11 Augustus 1933 werd toegepast, anders gezegd, waarvoor de betaling van achterstallen wegens te late indiening van de aanvraag is geweigerd.

Op grond van die overwegingen heeft uw Commissie het voorstel met 13 stemmen tegen 1 stem verworpen.

Dit verslag is eenparig goedgekeurd.

De Verslaggever,
LÉON SERVAIS.

De Voorzitter,
PIERRE DE SMET.